

Нѣкога баба Магда е имала домъ и челядь. Но зла орисия, като мжтенъ порой, отвлѣче всичко. Сега е останала само една порутена кжшурка съ разграденъ дворъ. . .

Нейниятъ стопанинъ загина преди години по вършитба. Запали се снопето. Стекоха се хора да се борятъ съ огненитѣ езици. Но вѣтъръ се изви, обхвана всички купни. Докато да се свлѣче, бай Виденъ бѣ обхванатъ отъ пламъцитѣ. Никой не можа да му помогне. Излѣзе човѣкътъ обгоренъ, кожата му се поду и до вечерята почина.

Двата му сина бѣха още невръстни. Нѣмаше кой да подхване полската работа. Домътъ засиромаше. Когато момчетата отрастнаха и се заловиха за работа — нивитѣ имъ бѣха малко. Една нощъ по-стариятъ излѣзе нѣкжде и вече не се върна. Не можаха да намѣрятъ гроба му.

Тогава по-малкиятъ, Маринъ, се замисли. Дали да се ожени и да се привие до майка си, или да трѣгне по гурбетъ. Ще гради изъ градоветѣ кжщи и ще печели пари. Ще изплати борча и тогава ще заработи бащинитѣ си ниви. Бѣше младъ, имаше време и да ходи, и да се върне. Роднини ще гледатъ майка му.

И замина. Баба Магда, майка му, го изпроводи до край село. Спрѣха да се раздѣлятъ. Тогава баба Магда още имаше сълзи. Заплака. Бистри капки извираха отъ очитѣ ѝ и се стичаха по измжченото ѝ лице. Едното ѝ око не виждаше, но съ другото тя гледаше своето момче. Де да е знаела, че го гледа за последенъ пжтъ. Синътъ цѣлуна ржка на майка си и му дожалѣ за нея. Поиска да се върне, но тя му рече:

— Не, синко! Отъ пжтъ се не връщай. Да си мислилъ, преди да трѣгнешъ. Върви, па какъвто ти е късметътъ. Нека ти е здраве. . .

И тя го цѣлуна по челото.